ולוקמה כולה כר' אלעזר ברבי שמעון דילמא עד כאן לא קאמר ר' אלעזר בר' שמעון התם אלא פסולי המוקדשין דאלימי למיתפס פריונו אבל בכור דלא אלים למיתפס פריונו לא ור' אלעזר ברבי שמעון לית ליה א כל א) פסולי המוקדשין נמכרין באיטליז א] ונשקלין בליטרא אלמא דכיון דאיכא רווחא להקדש שרי לה ב] אמר ב) רב מרי בריה דרב כהנא מה שמשביח בעור ג] פגם בבשר במערבא משמיה דרבינא אמרי מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים רבי יוסי בר אבין אומר גזירה שמא יגדל מהן עדרים: **מתני'** ג) בכור שאחוז דם אפי' מת אין מקיזין לו ד] דם דברי רבי יהודה וחכ"א ב יקיז ובלבד שלא יעשה בו מום ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחט עליו ר"ש אומר יקיז אע"פ שהוא עושה בו מום: **גמ'** ת"ר ד) בכור שאחוז דם מקיזין לו את הדם במקום שאין עושים בו מום ואין מקיזין לו את הדם במקום שעושין בו מום דברי רבי מאיר וחכ"א ה] אף במקום שעושה בו מום ובלבד שלא ישחט על אותו המום ר"ש אומר אף נשחט על אותו המום ר' יהודה אומר אפי' מת אין מקיזין לו את הדם מתני ליה ר' אלעזר לבריה ואמרי לה ר' חייא ו] לבריה כמחלוקת כאן כך מחלוקת בחבית של תרומה דתנן ה) חבית של תרומה שנולד בה ספק טומאה ר"א אומר אם היתה ז] במקום התורפה יניחנה במקום המוצנע אם היתה מגולה יכסנה רבי יהושע אומר אם היתה מונחת במקום המוצנע יניחנה במקום התורפה אם היתה מכוסה יגלנה רבן גמליאל אומר ג לא יחדש בה דבר ר"מ כרבי אליעזר ורבנן כרבי יהושע ור' יהודה כרבן גמליאל ממאי דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ ח] התם דקא עביד בידים אבל הכא דגרמא כרבי יהושע סבירא ליה ועד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם אלא ו) שמא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן סבירא ליה ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא דאי שביק ליה מיית אבל התם ט] שמא יבא אליהו ויטהרנה כר' אליעזר סבירא להו ועד כאן לא קאמר י] ר' יהודה הכא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא כרבי יהושע ס"ל וע"כ לא קאמר רבן גמליאל התם דשמא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן ס"ל ועוד הכא בקראי פליגי יא] והכא בקראי פליגי ז) דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הכל מודים ד במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב דכתיב [1] לא תאפה חמץ [2] ולא תעשה ח) ה במסרס אחר מסרס שהוא חייב דכתיב [3] ומעוך וכתות ונתוק וכרות אם על כורת חייב על נותק לא כל שכן אלא להביא נותק אחר כורת שהוא חייב לא נחלקו אלא במטיל מום בבעל מום דר"מ סבר כל מום לא יהיה בו ורבנן ו סברי [4] תמים יהיה לרצון ורבי מאיר האי תמים יהיה לרצון מאי עביד ליה מיבעי ליה למעוטי בעל מום מעיקרו פשיטא דיקלא בעלמא הוא אלא למעוטי פסולי המוקדשין לאחר פריונן סד"א הואיל ואסירי בגיזה ועבודה יב] במומין נמי ליתסרו קמ"ל ורבנן נמי הכתיב כל מום לא יהיה בו לגרמא הוא דאתי ט) דתניא מום לא יהיה בו אין לי

אלא

ור"א כר"ש. דמתיר בפסולי המוקדשין לאחר שחיטה מי לית ליה הא דתנן [לא.] נמכרין באיטליז אלמא לאו בקדושתייהו קיימי ומשום האי רווחא דהקדש יג] דכיון דזימנין דטפי ופריק מעיקרא כדאמרן שרי ליה מר ה"נ לישרי להרגיל משום רווחא דהקדש דכיון יד] דימכור העור ביוקר טפי ופריק מעיקרא: טו] **פגם בבשר.** וליכא רווחא בבשר כולי האי שהרי מחתך טז] את הבשר ופושטה עם העור: **במערבא אמרי.** לעיל קאי. כלומר לעולם דברי הכל היא דאסור להרגיל דבזיון גדול הוא שנראה כעובד עבודה בקדשים יז] שמוכרין העור לצורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים: **שמא יגדלו** יח] **עדרים עדרים.** כלומר דברי הכל אסור להרגיל דאי שרית ליה אתי לשהוייה מלשחוט על שימלא בני אדם המבקשים עורות שלימים ובין כך ובין כך יגדל עדרים מפסולי המוקדשין ואתי בהו לידי תקלה לגיזה ועבודה: **מתני' שאחוז דם.** אפינדו"ר: **אפי' מת.** אם לא יקיזוהו: **אין מקיזין לו את הדם.** ואפי' במקום שאין עושין יט] מום דיכול לחזור ולהתרפאות המכה והכי מפרש בפ"ק דפסחים [יא.] מתוך שאדם בהול על ממונו אי שרית ליה במקום שאין עושה בו מום אתי למיעבד במקום שעושה בו מום: **יקיז ובלבד שלא יעשה מום.** שלא יחתוך ושלא יפגום את אזנו ואת ניב שפתיו שאין עתיד לחזור ולהתרפאות דסברי רבנן כ"ש אי לא שרית ליה במקום שאין עושה כ] מום אתי למיעבד במקום מום: **לא ישחט עליו.** במום זה הואיל כא] והטילו עד שיפול בו מום אחר ל): **יקיז אף במקום שעושה מום.** דסבר ר"ש דבר שאין מתכוין מותר: **גמ' וחכ"א יקיז אף במקום שעושה מום.** אם צריך להקיז מאותו אבר כב] ולא יניחנו שימות: **תורפה.** במקום כג] גילוי ואינו משומר: **רבי יהושע אומר כו'.** מעכשיו אינה ראויה לאכילה שמא טמאה היא ולא לזילוף שמא טהורה ואסור לאבדה הלכך יגלנה ותיטמא ותהא ראויה לזילוף: **ר"מ.** דאוסר לקלקלו כד] ומתיר לתקנו אם יכול לעשותו בלא מום כה] קאמר דיקיז שלא ימות כר"א דאסור לגרום לה טומאה אלא מצניעה שלא תיטמא: **ורבנן.** דשרו להטיל מום קודם שימות כדי שיראה לאכילה כר' יהושע דאמר יגרום לה טומאה כדי כו] שיראה לזילוף ור' יהודה דאמר אע"ג דמית ואזיל לאיבוד לא יקלקלנו ולא יתקננו כר"ג דאמר לא יתקננה ולא יקלקלנה: **דקעביד בידים.** שמטיל בו מום הלכך ימות מעצמו ולא יטיל בו מום: **דגרמא.** בעלמא שמניחה במקום התורפה וגורם לה טומאה: **כר' יהושע ס"ל.** כז] דמתיר שיגרום לה טומאה ותהא ראויה לזלף משיניחנה ולא תהא ראויה לכלום: **אלא שמא יבא אליהו.** ויאמר שלא נגעה בה טומאה: **הכל מודים.** רבנן נמי אע"ג דפליגי בבכור שאחוז דם דלא הוי מ) המקיז דם מטיל מום בבעל מום דאין לך בעל מום גדול הימנו שהרי ימות כולהו מודו במנחות שהמחמץ אחר מחמץ כגון אם לש האחד בחימוץ ואפאה אחר שניהם חייבין דכתיב (ויקרא ו) לא תאפה חמץ ולא תעשה חמץ (שם ב) ודרשינן במנחות (דף נה:) אפייה בכלל כח] ס) כל תעשה חמץ למה יצאת מה אפייה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה אף כל מעשה יחידי: **מסרס אחר מסרס.** בבהמת חולין נמי אם כרת האחד הביצים ועדיין הם בכיס ובא חבירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייבין: **אם על כורת חייב.** דכתיב בתריה (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו: **על נותק.** שנותקו ומשליכו לא כל שכן: **בבעל מום.** כגון האי בכור שאחוז דם: **כל מום לא יהיה בו.** וקרי ביה לא כט] יהיה בו שלא יטיל מום ומדהוה ליה למיכתב מום וכתיב כל מום לרבות אפילו בעל מום שלא יטיל בו מום אחר: **ורבנן סברי.** דרשינן כוליה קרא [שם] תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו דמשמע תמים הראוי לרצון אמרתי לך דכל מום לא תטיל בו אבל בעל מום לא

ורבי

בכור שאחוז דם כו'. ע) נוקק במאי פליגי: **להביא** נותק אחר כורת. פי' בקונטרס דאם כרת האחד את הביצים ועדיין הם בכיס ובא חבירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייבים וקשיא לרבי דלקמן בפרק על אלו מומין (דף לט:) משמע דנתוק וכרות איתנהו לביצים פ) לא] בסוף גמרא דמומין האילויות שנפגמו דקאמר נתוק וכרות לא הוי מומין דהא איתנהו וההיא שמעתא פי' רש"י נתוק ביד לגמרי אלא שעדיין תלוין בכיס כרות בסכין ועדיין תלוין בכיס ומעורין קצת דכרות הוי בליר מנתוק כדאמר בפירקין דלעיל להביא נותק אחר כורת עכ"ל:

בעל מום מעיקרו פשיטא דיקלא בעלמא הוא. תימה לימא לבכור איצטריך שיש בו קדושת הגוף ואין לו פדיון וי"ל דניחא לב] לאשכוחי דאיצטריך לכל הקדשים דהכי נמי לג] מצי למימר דאיצטריך לזמן הזה דלא עבר משום מטיל מום אפי' בתם צ) ואפילו למאן דמחייב למטיל מום בבעל מום לד] בזמן הזה גרע כדקאמר בפ"ק דע"ז (דף יג.) לה] ולא לדמיה תוי אלא מסכת ספיר דאיצטריך אפי' בזמן בית המקדש ומיהו אף על גב דפריסית דבזמן הזה גרע ממטיל מום בבעל מום אין לתמוה מהא דפסקינן לקמן הלכה כר"ש דברייתא דשרי להטיל מום בבעל מום והתם במס' ע"ז (נג:) אסר רבה לו] לקדשים בזמן הזה לנסר פרסותיה משום דנראה כמטיל מום בקדשים דאע"ג דמטיל מום בבעל מום שרי מדאורייתא מ"מ מדרבנן מיהא אסור ולא שרינן הכא אלא משום סכנה ק):

אחד

עין משפט נר מצוה

טז א מיי' פ"א מהל' איסורי מזבח הל' יב:

יז ב מיי' פ"ב מהל' בכורות הלכה יג סמג עשין ריא טוש"ע יו"ד סי' שט סעיף ו:

יח ג מיי' פי"ב מהל' תרומות הל' ג:

יט ד מיי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הל' יד [טו]:

כ ה מיי' פט"ז מהל' איסורי ביאה הל' י טוש"ע אה"ע סימן ה סעיף יא:

כא ו מיי' פ"א מהל' איסורי מזבח הל' ח:

לעזי רש"י

אפינדו"ר [אינפונדר"א]. מחלת בהמות.

שיטה מקובצת

א] באיטליז ונשחטין באיטליז ונשקלין: ב] לה רבנן הכא נמי כיון דאיכא רווחא להקדש לישרי ליה רבנן: ג] בעור פוגם בבשר: ד] לו את הדם: ה] אומרים יקיז אף: ו] חייא בר אבא לבריה: ז] היתה מונחת במקום: ח] ר"מ הכא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: ט] התם ס"א דאי שביק לא פסדא כר"א כר': י] קאמר רבי יהושע התם דגרמא בעלמא הוא אבל הכא דקא עביד בידים כר"א ס"ל וע"כ לא קאמר רבי יהודה הכא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: יא] פליגי והתם בקראי פליגי: יב] ועבודה ס"א אסור למשרא בהו מומא: יג] תיבות דכיון דזימנין נמחק: יד] דכיון דשרית להרגיל וימכור העור: טו] פוגם בבשר: טז] מחתך הבשר עם העור הס"ד: יז] בקדשים שמכין העור לצורך: יח] יגדל מהן עדרים: יט] עושין בו מום: כ] עושה בו מום: כא] הואיל והוא הטילו עד כו' אחר וישחוט הס"ד ומה"ד יקיז אע"פ שהוא עושה בו מום: כב] אבר יקיז ולא: כג] הגלוי ואינו: כד] לקלקלו ולהטיל לו מום ומתיר: כה] מום דקאמר יקיז שלא ימות כר' אליעזר דאוסר: כו] כדי שנראה לזילוף: כז] דמוטב שיגרום לה טומאה שיניחנה במקום התורפה ותהא: כח] בכלל עשייה היתה למה יצאת לומר לך מה אפייה: כט] לא יְהִיֵה בו: ל] כו' בגמרא נדקדק במאי פליגי עיין בתוס' ל"ד ע"א ד"ה אילימא ר"ש: לא] בכיס בסוף: לב] דניחא ליה לאשכוחי: לג] נמי הוה מצי: לד] מום ובזמן הזה: לה] דעובד כוכבים דלאו לגופיה חזי ולא לדמי חזי אלא: לו] רבא למקדיש בזמן:

רבינו גרשום

בפסולי המוקדשין: דאלימי למיתפס פריונן דבני פדייה נינהו אבל בכור אין קדושתו חמורה כ"כ שיהא תופס פריונו ה"נ (כשהיא) כשמרגילין בפסולי המוקדשים דאיכא רווחא להקדש שהעור נמכר ביוקר לצורך מפוח לישרי ליה: ל"א לא הוי רווחא להקדש דמה שמשביח בעור פוגם בבשר שמחתכו ומגוולו כעובד עבודה בקדשים א) מפוח: גזירה אי שרית להרגיל. שמא אין שם נפחים מי שצריכין להן והוא משהן בחיים עד שיזדמנו שם והוא מגדל מהן עדרים עדרים קודם שיבאו הנפחים ואתי בהו לידי תקלה לגיזה ועבודה: אפי' מת אין מקיזין לו את הדם. דאי שרית ליה במקום שאין עושה בו מום. שמא יקיז אפי' במקום שעושה מום: אם עשה בו מום הרי זה לא ישחט עליו. דקנסינן ליה: ר' שמעון אומר יקיז אפי' שעושה בו מום דדבר שאין מתכוין מותר: שנולד להם ספק. שנמצא שרץ בצידה. וספק נגע ספק לא נגע: תורפה. מקום מגולה: יניחנה במקום המוצנע. שלא יגע בה טומאה דשמא יבא אליהו ויטהרנה: ור' יהושע סבר כיון דספק היא מותר לגרום לה טומאה. להסיקה תחת תבשילו: לא יחדש בה דבר. לא יזיזנה ממקומו: ע"כ לא קאמר רבי מאיר הכא דאין מקיזין לו במקום שעושה בו מום משום דקא עביד בידים: במחמץ אחר מחמץ. היינו אופה אחר מחמץ שבאפייה סיגמרא מילתא דחמץ: ובמסרס אחר מסרס. מי שנותק אחר כורת: אם על כורת חייב. מי שכורת הכיס ומניח הביצים תלוין. על נותק הביצים לא כ"ש: דר' מאיר סבר כל מום לא יהיה בו. בין בתם בין בבעל מום אסור לעשות בו מום ורבנן סברי תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו כלומר דבתם אסור להטיל מום ולא בבעל מום. והאי שאחוז דם כבעל מום דמי: ואידך. ורבי מאיר ההוא תמים יהיה כל מום לא יהיה בו למעוטי בעל מום מעיקרו מעני אמו דמותר להטיל מום ולא באחוז דם. במומין נמי ליתסרו להטיל בהן מום קמ"ל תמים יהיה לרצון: ורבנן. הא כתיב כל מום לא יהיה בו ומשמע דאפי' בבעל מום לא: ההוא לגרמא כתיב שלא יהיה בו:

מסורת הש"ס

א) [לעיל לא. וש"נ], ב) [ע"ז מח: תמורה כד.], ג) פסחים יא., ד) מנחות נו. [תוספתא פ"ג ה"ו], ה) [מנחות נו:] פסחים טו. כ: תרומות פ"ח מ"ח, ו) [לקמן לד.], ז) שבת קיא. מנחות נו: [ע"ש לאוקמא על נכון], ח) [תמן], ט) ביצה כז: [מנחות נו:], י) לקמי נ"ק, כ) קמי נ"ק, ל) נ"א אחר וישחטו והס"ד ואח"כ ד"ה יקיז אף ע"פ שהוא שעושה בו מום דקסבר ר"ש כו' נ"ק, מ) בפ"ח: דם דכרי, נ) [אלא מטיל רש"ם], ס) נ"ל לא מעשה כו' נ"ק, ע) נ"ל בברייתא נותק לפרש במאי פליגי נ"ק, פ) נ"א בכיס בגי מותין סי' נ"ק, צ) לר"מ דמחייב למטיל מום בב"מ ובזמן הזה גרע כדאמר בפ"ק דע"ז דלא לדמי תוי אלא כו' נ"ק, ק) ופי' היטב תוס' מנחות נו: ד"ה אלא,

תורה אור השלם

1. לֹא תֵאָפֶה חָמֵץ חֶלְקָם נָתַתִּי אֹתָהּ מֵאִשָּׁי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא כַּחַטָּאת וְכָאָשָׁם: ויקרא ו י
2. כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיְיָ לֹא תֵעָשֶׂה חָמֵץ כִּי כָל שְׂאֹר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיְיָ: ויקרא ב יא
3. וּמָעוּךְ וְכָתוּת וְנָתוּק וְכָרוּת לֹא תַקְרִיבוּ לַיְיָ וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ: ויקרא כב כד
4. וְאִישׁ כִּי יַקְרִיב זֶבַח שְׁלָמִים לַיְיָ לְפַלֵּא נֶדֶר אוֹ לִנְדָבָה בַּבָּקָר אוֹ בַצֹּאן תָּמִים יִהְיֶה לְרָצוֹן כָּל מוּם לֹא יִהְיֶה בּוֹ: ויקרא כב כא

מוסף רש"י

אבל בכור דלא אלים כו'. בכור אין לו פדיון אלא היא בקדושתו לקריב דמו וחלבו ולאימורין כדין נסור, דכתיב (במדבר יח) לא תפדה, ואם פדאו אינו תופס פדיונו בקדושתו (תמורה כד.). **כל פסולי המוקדשין.** קדשים שנפל בהם מום. **נמכרין באיטליז.** בשוק שטוחקין הרבה ונמכר ביוקר, **ונשקלין בליטרא.** כדרך שמוכרין בשר חולין (לעיל לא.). **דכיון דאיכא רווחא להקדש שרי לה.** כיון דשרית ליה למוכרו באיטליז טפי ופריק ליה מיד הקדש ביוקר, הואיל וסופו למוכרו יפה. גבי הרגלה נמי לישתרי ליה להרגיל דכיון דידע בשעת פדיון דפסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור בדמים יקרים, טפי ופריק ליה מיד הקדש (תמורה כד.). **מה שמשביח בעור פוגם בבשר.** מה שמשבח בדמי העור פוגם בדמי הבשר ואין כאן ריוח, לפי שמהירלו לחתוך העור וחותך הבשר ועוב אינה יפה לימכר (שם). **כעובד עבודה בקדשים.** שעושה מפוח על הבהמה כשהיא מחובר, ועבודה ממש ודאי לא הוי דלאו עבודה לאחר מיתה, אבל נראה כעבודה (שם). **שמא יגדל מהן.** מפסולי המוקדשין, **עדרים.** דאי שרית ליה להרגיל משהי להו ולא שחיט עד שיזדמנו לו נפחים ואתי לגדל עדרים ואתי לידי תקלת גיזה ועבודה, ופסולי המוקדשין אסורין בגיזה ועבודה אפילו לאחר פדיונן (שם). **בכור שאחוז דם.** בכור אסור להטיל בו מום ואפילו לגרום, כדתניא (ביצה כז:) מום לא יהיה בו, אין לי אלא שלא יטיל בו מום, מנין שלא יגרום לו ת"ל כל מום (פסחים יא.). **אין מקיזין לו דם.** אפילו במקום שאינו עושה בו מום, דהיינו בכל מקום שבו אם אינו חותך ממנו עצם או פוגם ספתו או אוזנו, וכל דבר שאינו חוזר לקדמותו הוי מום אידך לא הוי מום, וקא גזר ר' יהודה אטו מקום שעושה בו מום (פסחים יא.). **במקום שאין עושים בו מום.** היינו כל הגוף דהדר בריה (מנחות נו.). **במקום שעושין בו מום.** היינו אזנו ועינו דלא הדר בריה (שם). **ובלבד שלא ישחט על אותו המום.** עד שיהא בו מום מעלמו, דבכור אינו נאכל בתוך עד שיהא בו מום, ואלמלי לא ישחט דלמא אתי לאערומי (שם ובש"ח). **ר"ש אומר אף נשחט על אותו המום.** ר"ש לטעמיה דאמר (שבת קלג.) דבר שאין מתכוין מותר, וזה לא נתכוין להטיל בו מום על מנת לשוחטו עליו (מנחות שם). **ר' יהודה אומר אפילו מת.** אם לא יקיזוהו, אין מקיזין לו את הדם. בפ"ק דפסחים (יא.) מפרש מתוך שאדם בהול על ממונו אי שרית ליה במקום שאין עושין בו מום אתי למיעבד במקום מום, ובמקום מום ס"ל לר' יהודה כר' מאיר דאסר (מנחות נו:). **שנולד בה ספק טומאה.** שנולד, שאירע, כגון שנכנס אדם טמא לשם, ספק נגע בה ספק לא נגע (פסחים טו.). **במקום התורפה.** הפקר (שם). **יניחנה במקום המוצנע.** עדיין מוחזק על טהרתה, ועשאה מפרש (לקמן לד.), את משמרת תרומותי שתים משמע, אחת טהורה ואחת תלויה ואמר רחמנא עביד לה שימור (פסחים שם). **יניחנה במקום התורפה.** כלומר אם רצה יכול לגרום לה טומאה, דקסבר יש אם למסורת ותרומותי כתיב (שם). **הכל מודים.** אע"פ שנחלקו בבכור שאחוז דם אי מקיזין או אין מקיזין, דהוי מטיל מום בבעל מום והיכא דמאן דשרי להקיז ולעשות בו מום (שבת קיא.) דאין לך מום גדול מזה שהרי ימות (מנחות נו:). **במחמץ אחר מחמץ.** במנחות, כלומר כל המסייעין בחימוץ, כגון שנכנס [illegible] אחר שורך כולן חייבין (שם). שכל עשייתה של מנחה נאסרו בחימוץ (שבת קיא.). **במסרס אחר מסרס.** אפילו בבהמת חולין, דכתיב (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, ואם בא אחד וכרת הביצים ועדיין תלויין בכיס ובא אחר ונתקן לגמרי חייב גם הוא (מנחות שם). **אם על כורת חייב.** שאינו נותקן לגמרי אלא מותכן ועדיין בכיס (שבת שם). **כל מום.** כל ריבויא הוא ומשמע דאפילו בבעל מום לא יתן מום אחר (מנחות שם). **תמים יהיה לרצון.** כתיב ברישיה דקרא, ומשמע הכי אותו שהוא תמים יהא ראוי להיות לרצון כשהוא מוהכתר לך דכל מום לא יהיה בו אבל בבעל מום שרי (שם). **דיקלא בעלמא הוא,** דלא קדוש ואמאי איצטריך קרא למישרי להטיל בו מום (שם). **מום לא יהיה בו.** קרי ביה לא יקיף (ביצה כו.).

א) נראה דל"ל שמכין העור לצורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones